

Sygn. akt VII U 528/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Roslan-Karasińska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2019 r. w Warszawie

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 14 lutego 2018 r., nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 528/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. w dniu 14 lutego 2018 r. wydał decyzję, nr: (...) mocą, której stwierdził że odwołujący K. K. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy. Zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 1.821,93 zł, w tym: 1) z tytułu: składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 2012-12 do 2013-01 w kwocie: 686,54 zł odsetek za zwłokę: 309,00 zł, z tytułu: składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 2012-12 do 2013-01 w kwocie: 516,28 zł odsetek za zwłokę: 230,00 zł, składek na Fundusz Pracy w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 2012-12 do 2013-01 w kwocie: 57,11 zł odsetek za zwłokę: 23,00 zł. Decyzja ta została wysłana na adres ul. (...) w W. i została odebrana przez adresata (decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 14 lutego 2018 r., nr: (...) wraz z potwierdzeniem odbioru – nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Odwołanie od ww. decyzji organu rentowego złożył w dniu 19 marca 2018 r. płatnik składek K. K. zgłaszając zarzut przedawnienia w stosunku do roszczeń Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji. K. K. wskazał, iż dniem kiedy składki stały się wymagalne był termin płatności tj. 11-02-2013 rok, decyzja zaś została

datowana 14-02-2018 roku, a dostarczona na w/w adres w dniu 20-02-2018 r. (odwołanie z dnia 19 marca 2018 r. k. 3 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 28 maja 2018 r. pełnomocnik odwołującego wskazywała, iż adres zameldowania jak i adres do doręczeń K. K., zgodnie ze zgłoszonymi do Ewidencji Ludności danymi to adres: (...)-(...) W., ul. (...). Adres przy ul. (...) był wyłącznie adresem doręczeń do prowadzonej działalności gospodarczej w okresie jej prowadzenia, oraz adresem pełnomocnika odwołującego jako matki adresem czasowego zamieszkania. Jak podnosiła pełnomocnik odwołującego w okresie maj 2017 - lipiec 2017 nie stwierdziła ona w skrzynkach pocztowych obu adresów awiza dotyczącego jakiegokolwiek korespondencji kierowanej z ZUS do odwołującego. W dniu 20 lutego 2018 roku znalazła w skrzynce pocztowej list polecony kierowany do K. K. na adres (...) o numerze R (00) (...), za potwierdzeniem odbioru bez zwrotki przy liście. W liście tym znajdowała się decyzja, która następnie została zaskarżona pismem z dnia 12 marca 2018 r. Odwołujący jak wskazała pełnomocnik od 11 kwietnia 2017 roku przebywa za granicą i nie było go w kraju 20 lutego 2018 roku. Dokonując wglądu w akta stwierdziła, że znajduje się zwrotka potwierdzenia odebrania listu poleconego R (00) (...) z podpisanym nazwiskiem K. K.. Pełnomocnik wskazywała, iż nie jest to charakter pisma jej syna, jak również w nazwisku jest błąd, co w jej ocenie wyraźnie wskazuje na podrobienie podpisu odwołującego. Pełnomocnik wskazywała, iż również w dniu 11 maja 2018 roku otrzymała pismo z Sądu, polecony za potwierdzeniem odbioru o numerze (...), w toku zapoznania się z aktami stwierdziła, że podpis pod elektronicznym potwierdzeniem odbioru został złożony przez J. K., zaś pełnomocnik posługuje się nazwiskiem J. S.. Wskazywała, iż z całą pewnością nie był to podpis złożony przez nią. W związku z powyższym pełnomocnik wnosiła o uznanie, że kierowanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych pism na adres zamkniętej działalności gospodarczej (informacja ogólnodostępna w (...)) nie może stanowić skutecznej przesłanki do przerwania biegu przedawnienia. Tym samym wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji ZUS. Dodatkowo wskazywała, że operator pocztowy Poczta Polska z której korzysta ZUS nie doręcza w sposób należyty przesyłek poleconych kierowanych zarówno przez ZUS jak i Sąd, co w jej ocenie nie może wywoływać negatywnych skutków dla obywatela.

Na rozprawie odwołujący wskazywał, w jego ocenie nie powinno być żadnego zadłużenia bowiem księgowość była prowadzona przez biuro zewnętrzne i na dzień zamknięcia działalności był informowany, iż nie ma żadnego zadłużenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wskazał, że w związku z figurującym zadłużeniem na koncie Płatnika składek w dniu 15 maja 2017 r. wysłał zawiadomienie o wszczęciu postępowania dowodowego w sprawie określenia wysokości należności z tytułu nieopłaconych składek. Następnie w dniu 12 lipca 2017 r. skierowano do Płatnika składek zawiadomienie o zakończeniu postępowania w którym Organ rentowy poinformował płatnika o prawie zapoznania się i możliwości wypowiedzenia w sprawie zebranych dowodów i materiałów. W dniu 14 lutego 2018 r. Organ rentowy wydał decyzję stwierdzającą zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na: ubezpieczenia społeczne za okres od grudnia 2012 r. do stycznia 2013 r. w wysokości 686,54 zł., oraz odsetki w kwocie 309,00 (liczone nadal do dnia wpłaty włącznie), ubezpieczenie zdrowotne za okres od grudnia 2012 r. do stycznia 2013 r. w wysokości 516,28 zł. oraz odsetki w kwocie 230,00 (liczone nadal do dnia wpłaty włącznie), Fundusz Pracy za okres od grudnia 2012 r. do stycznia 2013 r. w wysokości 57,11 zł. oraz odsetki w kwocie 23,00 (liczone nadal do dnia wpłaty włącznie).

Organ Rentowy wskazał, iż zaskarżona decyzja jest zasadna. Powołując się na art. 46 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.) wskazał, iż płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Do składek na Fundusz Pracy oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne (art. 32 ww. ustawy). Odnosnie zarzutu przedawnienia organ rentowy wskazał, iż w dniu 20 lipca 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o systemie

ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 05 lipca 2011 r., nr 138, poz. 808), która wprowadziła zmiany przepisu art. 24 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych polegające na rozszerzeniu katalogu przypadków powodujących zawieszenie biegu terminu przedawnienia wskazanych w tym przepisie o określone w dodanym ustępie 5f i znowelizowanym ustępie 6. W świetle art. 24 ust. 5 f w. ustawy w przypadku wydania decyzji ustalającej obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia w którym decyzja stała się prawomocna. Z uwagi na to, iż należności wynikające z zaskarżonej decyzji nie uległy przedawnieniu na dzień 20 lipca 2011 r. przy ocenie przedawnienia ma zastosowanie art. 24 ust. 5 f ww. ustawy. (odpowiedź na odwołanie z dnia 18 kwietnia 2018 r. k. 7 – 7v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. K., prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od dnia 5 stycznia 2010 r. do 30 lipca 2015 r. (data wykreślenia z rejestru) pod firmą (...). Wykonywana działalność gospodarcza oznaczona była kodami 66.22.Z – działalność agentów i brokerów ubezpieczeniowych (k. 21 wypis z centralnej ewidencji i informacji o działalności gospodarczej). Działalność była zarejestrowana w domu jednorodzinnym matki odwołującego pod adresem ul. (...), (...)-(...) W.. Z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej ubezpieczony K. K. dokonał zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych oraz ubezpieczenia zdrowotnego, jak również zobowiązał się do opłacania składek na Fundusz Pracy (okoliczność bezsporna).

W dniu 17 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. wysłał ubezpieczonemu K. K. zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy. Następnie w dniu 17 lipca 2017 r. organ rentowy skierował do odwołującego zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego. Obydwa pisma zostały wysłane na adres prowadzonej działalności gospodarczej i nie zostały przez odwołującego odebrane, konsekwencją czego było wydanie w dniu 14 lutego 2018 r. decyzji, stwierdzającej zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy za okres od 12.2012 do 01.2013 r. W treści powyższej decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca K. K. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy. Decyzja została doręczona adresatowi w dniu 21 lutego 2018 r. (zawiadomienie o wszczęciu i zakończeniu postępowania, decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 14 lutego 2018 r., nr: (...), zwrotne potwierdzenie odnioru – nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

W okresie spornym odwołujący prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą i osiągnął z tego tytułu dochód. Z dokumentacji przesłanej przez Urząd Skarbowy wynika, iż odwołujący się K. K. w 2012 r. i 2013 r. osiągnął dochód odpowiednio w wysokości 37.398,55 złotych oraz 1.985,84 złote razem 39.384,39 złotych (PIT- 36(1), zaś w 2014 r. 1.985,84 złotych (koperta – tajemnica skarbową załącznik).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, ubezpieczony K. K. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. W treści odwołania ubezpieczony podniósł zarzut przedawnienia (odwołanie z dnia 19 marca 2018 r. k. 3 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd Okręgowy oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 14 lutego 2018 r., nr: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 5, art. 8 ust. 6 pkt. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 106 ze zm.) - obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem

art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są m.in. osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się m.in. osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Zgodnie natomiast z art. 13 pkt. 4 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu rentowym i wypadkowemu podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na których wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Stosownie zaś do treści art. 46 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Zgodnie z art. 32 ww. ustawy do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Zgodnie natomiast z art. 23 ust. 1 ustawy systemowej, od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i wysokości określonych w ustawie z 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa. Z uwagi na fakt że wnioskodawca nie dopełnił obowiązku określonego w art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, organ rentowy działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt. 3 powołanej ustawy, określił wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy. Poszczególne tytuły składek i ich wysokość są w niniejszym postępowaniu niesporne, a wysokość i tryb ich ustalania uregulowane są w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Zarzut przedawnienia podniesiony przez wnioskodawcę w odwołaniu nie mógł jednak się ostać. W tym miejscu wskazać należy, że przedawnienie zobowiązań składkowych reguluje przepis art. 24 ust. 4 ustawy systemowej, który na przestrzeni ostatnich ulegał zmianom. Zgodnie z pierwotnym brzmieniem tego przepisu, obowiązującym od dnia 25 listopada 1998 r., należności z tytułu składek ulegały przedawnieniu po upływie 5 lat, a w przypadku przerwania biegu przedawnienia, o którym mowa w ust. 5, po upływie 10 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. W myśl ust. 5 - bieg przedawnienia przerywało odroczenie terminu opłacenia należności z tytułu składek, rozłożenie spłaty tych należności na raty i każda inna czynność zmierzająca do ściągnięcia tych należności, jeżeli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik. Ww. przepisy w powyższym kształcie obowiązywały do dnia 31 grudnia 2002 r. Od dnia 1 stycznia 2003 r. brzmienie ww. przepisów uległo zmianie na mocy przepisów ustawy z 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 241, poz. 2074). Zmiana ta polegała przede wszystkim na wydłużeniu terminu przedawnienia składek z 5 do 10 lat. Przepis art. 24 ust. 4 otrzymał następujące brzmienie: należności z tytułu składek przedawniają się po upływie 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-5d. Ustępy od 5 do 5d uregulowały kwestię przedawnienia należności składkowych zabezpieczonych hipoteką lub zastawem oraz kwestię zawieszania i przerywania biegu przedawnienia. Ust. 5 określał, że nie ulegają przedawnieniu należności z tytułu składek zabezpieczone hipoteką lub zastawem, jednakże po upływie terminu przedawnienia należności te mogły być egzekwowane tylko z przedmiotu hipoteki lub zastawu do wysokości zaległych składek i odsetek za zwłokę liczonych do dnia przedawnienia. W myśl ust. 5a - bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu od dnia zawarcia umowy, o której mowa w art. 29 ust. 1a, do dnia terminu płatności odroczonej należności z tytułu składek lub ostatniej raty. W myśl ust. 5b - bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia wszczęcia do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego oraz postępowania przed sądem. W myśl ust. 5c - bieg terminu przedawnienia przerywa ogłoszenie upadłości, a po przerwaniu biegu terminu przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu postępowania upadłościowego lub jego umorzeniu, a w myśl ust. 5d - przedawnienie należności z tytułu składek wynikających z decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej lub następcy prawnego następuje po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym decyzja została wydana.

W odniesieniu do składek na ubezpieczenie zdrowotne kwestię ich przedawnienia przewidywał początkowo przepis art. 28 ust. 2 ustawy z 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz.U. Nr 28, poz. 153), który - obowiązując do dnia 30 czerwca 2004 r. - stanowił, że należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne ulegają przedawnieniu z upływem 5 lat, licząc od dnia, w którym składka stała się wymagalna. Ww. przepis uległ zmianie z dniem 1 lipca 2004 r., kiedy to termin przedawnienia ww. składek uległ dostosowaniu do terminu przedawnienia obowiązującego dla składek na ubezpieczenia społeczne, tj. wydłużeniu do 10 lat, licząc od dnia, w którym składka stała się wymagalna. Do składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne (art. 32 ustawy systemowej).

Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, 10-letni okres przedawnienia przewidziany w zmienionym art. 24 ust. 4 ustawy systemowej znajduje zastosowanie do należności z tytułu składek, które stały się wymagalne przed dniem 1 stycznia 2003 r., jeżeli do tej daty nie uległy przedawnieniu według przepisów dotychczasowych (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I UZP 4/08). Takie samo stanowisko należy odnieść do składek na ubezpieczenie zdrowotne, z tym że w tym przypadku zmiana przepisu określającego termin przedawnienia tych składek z 5 do 10 lat nastąpiła od dnia 1 lipca 2004 r. Przepis art. 24 ust. 4 ustawy systemowej został ponownie znowelizowany ustawą z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz.U. Nr 232, poz. 1378). Zgodnie z aktualnym brzmieniem powołanego przepisu, należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6. Zwrócić jednakże należy uwagę, iż w art. 27 ust. 1 i 2 powołanej ustawy nowelizującej z dnia 16 września 2011 r. wprowadzono regulację, zgodnie z którą, do przedawnienia należności z tytułu składek, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym tą ustawą z tym, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r. Jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Odnosząc się do podniesionego przez odwołującego zarzutu przedawnienia składek za okres od grudnia 2012 r. do stycznia 2013r., Sąd Okręgowy podzielił stanowisko organu rentowego, że należności składkowe za ten okres nie uległy przedawnieniu. Jak już zostało wskazane zgodnie z art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Zgodnie zaś z art. 24 ust. 5f w przypadku wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna. Nie ulega wątpliwości w ocenie Sądu Okręgowego, że organ rentowy doręczając odwołującemu zawiadomienie o wszczęciu postępowania z dnia 15 maja 2017 r. spowodował zawieszenie biegu terminu przedawnienia w rozumieniu art. 24 ust. 5b ustawy systemowej, tj. podjął czynności zmierzające do wyegzekwowania należności z tytułu składek. Biorąc pod uwagę powyższe należności z tytułu składek objęte zaskarżoną decyzją z dnia 14 lutego 2018 r. nie uległy przedawnieniu. Ponadto Sąd Okręgowy w toku niniejszego postępowania miał na uwadze stanowisko judykatury zgodnie z którym, że jeżeli organ rentowy w wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego ustali, że płatnik nie uiścił prawidłowo składek na ubezpieczenie, w toku postępowania odwoławczego przed sądem ubezpieczeń społecznych, to na płatniku spoczywa ciężar wykazania, że składki zostały przez niego opłacone w prawidłowej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa 1125/17). W orzecznictwie podnosi się przy tym, że obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim stronę, które mają obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego. Jednocześnie rzeczywistego znaczenia nabierają reguły rozkładu ciężaru dowodu, wynikające z art. 6 k.c., zgodnie z którymi strona odmawiająca uczynienia zadość żądaniu, a więc negująca uprawnienie żądającego, obowiązana jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. W ocenie Sądu Okręgowego odwołujący nie sprostował spoczywającemu na nim ciężarowi dowodowemu, a jego aktywność w toku niniejszego postępowania była znikoma

i ograniczała się de facto do kwestionowania braku doręczenia przesyłek pocztowych na adres zameldowania i doręczeń odwołującego, a dokonywanie tego na „adres doręczeń do prowadzonej działalności gospodarczej w okresie jej prowadzenia”. Ponadto odwołujący kwestionował także sam fakt prawidłowości doręczeń przez Poczta Polską, czy też odebrania decyzji przez adresata. Po pierwsze wskazać należy, iż adres, na który adresowana była korespondencja dla odwołującego, jest adresem zamieszkania jego pełnomocnika i adresem dla doręczeń dla wykreślonej już z rejestru (...) działalności gospodarczej prowadzonej przez odwołującego. Co więcej, z akt sprawy nie wynika, aby odwołujący wskazywał organowi rentowemu inny adres do korespondencji, na który należałoby doręczać decyzje. Z tych względów, zdaniem Sądu I instancji, brak jest powodów, dla których należałoby uznać, że korespondencja była doręczana na nieprawidłowy adres. Argumentacja pełnomocnika wskazująca, iż to nie odwołujący odebrał decyzję i podpisał się na zwrotnym potwierdzeniu odbioru przeczy fakt, iż odwołujący odwołał się od przedmiotowej decyzji zgodnie z pouczeniem zawartym w kierowanej do niego korespondencji. Nadto Sąd podziela w całości stanowisko Sądu Najwyższego w zakresie doręczeń zastępczych, wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2019 r., w którym wskazano, iż „... zarówno wtedy, gdy – w razie spełnienia wymagań właściwych dla doręczenia stosownie do art. 139 k.p.c. – przyjmuje się skuteczność doręczenia na podstawie przyjęcia domniemania (wzruszalnego), jak i wtedy, gdy uznaje się ten skutek drodze fikcji prawnej (możliwej do obalenia), żadnych wątpliwości orzecznictwie nie budzi, że zakwestionowanie doręczenia przesyłki, która spełnia wymagania formalne (złożenia, zawiadomienia i zwrotu) nie może opierać się na samym twierdzeniu strony (pełnomocnika), że „awiza” w ogóle nie pozostawiono w skrzynce, lecz wymaga udowodnienia, a co najmniej uprawdopodobnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 1998 r., III CZ 51/98, (...), nr 1, poz. 189, z dnia 14 lutego 2013 r., II CZ 189/12, z dnia 4 czerwca 2014 r., II CZ 13/14, nie publ. i z dnia 24 września 2015 r., II UZ, nie publ. oraz analogicznie w sądowym postępowaniu administracyjnym – postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 października 2013 r., I OZ 971/13, nie publ.). Skarżący swojego twierdzenia w żaden sposób nie uprawdopodobnił i nawet nie wskazał, by próbował zainicjować postępowanie reklamacyjne lub w inny sposób wyjaśnić kwestię u operatora pocztowego, a tym samym nie wykazał żadnych podstaw do podważenia skuteczności doręczenia przesyłki”. W związku z powyższym Sąd uznał, że nie została skutecznie zakwestionowana prawidłowość decyzji z dnia 14 lutego 2018 r., ani fakt prawidłowego zastępczego doręczenia przesyłki zawierającej zawiadomienie o wszczęciu postępowania, stwierdzającej zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy za okres od grudnia 2012 do stycznia 2013 r.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd Okręgowy, na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

12/03/2019 r.